

číslo:

16.

[1991]

NEPRODEJNĚ!

Toto číslo vyšlo díky kamarádům a kamarádkám:

Meky - T.O. Tuláci Jih

Žirka - přítelkyně T.O. Tuláci Jih

Plech - Trampské sdružení Tábor

Čipera - T.O. Šatan

Luča

a díky našim peněženkám

Pavel Běda Schuster

Pražská 81

Č. Budějovice

370 01

Petr Jozin Veselý

Bořivojova 4

Č. Budějovice

370 06

Ahoj kamarádi

Vítáme se s vámi nad dalšími stránkami znovuzrozeného JIZANA, časopisu pro trampy a všechny, co mají srdce plná romantiky.

Mnozí z vás si původní čísla pamatují a vědí tedy, že časopis si dal do vínku být programovým, zábavným a především vašim. Nepíšeme tedy o práci, té si dost užijeme mezi týdnem a marně byste u nás hledali cokoli z politického obrazu našich dní. Jsme časopisem pro víkend a sedmý den přece i stvořitel odpočíval. Přiznáním ke starému Jižanu se přiznáváme i k vlastním obavám ze střetu s "legendou" již se tento za dobu svého odmlčení obklopil. Stačíme se vyrovnat s vašimi představami při tak nemalé konkurenci dnešní? Budeme dělat všechno pro to, abychom byli ještě lepší, než před lety. Ale to bez vás nedokážeme. Bez vašich připomínek, návrhů, nápadů, bez vaší pomoci. Nechceme časopis dělat pro výdělečné cíle, ono by se to také pro těch pár čísel nevyplatilo. Jižan tedy bude i nadále zadarmo, ale... Úhrady nákladů jdou převážně z naší kapsy. Proto vás chceme požádat, jestli máte někdo možnost obstarat papíry, obálky, nebo ještě lépe, disponujete-li kdokoli reprodukcí technikou či někoho podobného znáte, spojte se s námi. Nezavazujete se tím k ničemu, snad jen k občasné výpomoci. Rozšiřte tak okruh těch "sponzorů," kteří se již na těchto číslech podílejí a jsou uvedeni na dalších stránkách. Proto prosíme - pište. Ať je JIZAN takový, jaký ho především vy chcete mít. Proto také v tomto čísle nacházíte korespondenční lístek s naší adresou a byli bychom rádi, kdyby jste jej odeslali zpět s vaší odpovědí na tyto otázky:

- 1/ Co vám v časopise chybí?
- 2/ Dáváte JIZANA k dispozici i jiným kamarádům? Popř. kolika?

Do té doby leží tíha odpovědnosti jen na nás a doufáme, že se stre-fíme do vašich představ. A nyní již k vašim příspěvkům.....

C E S T Y

Kam chodíte spát, vy duše bez přístřešků, kam mizíte vy ve věčnosti, vy, jež se rodíte a umíráte v prachu cest...

Chtěl bych Ti říct, ty cesto poznání, cesto zapomění...

Chtěl bych Ti říct, Ty jenž plodíš ze svých srdcí tuláky....

Chtěl bych Ti říct, matko moudrosti, co nacházíme i ztrácíme...

Chtěl bych Ti říct, Ty jenž opatruješ království noci v níž hledáme útulek...

Chtěl bych Ti říct, posedlosti těch, kteří se valí dál křivkou svého života...

Chtěl bych Ti říct, Ty jsi vykoupila tuláky z betonového vězení,

Ty nám podáváš ruku nekonečné pouti

Ty jsi naší matkou....

/ MAJK /

G A S T R O T R A M P

ANEK RECEPTY PRO KAŽDE ROCNÍ OBDOBÍ

POLAR SUPPE - Polévka ze sněhuláka.

Suroviny: 1 středně velký sněhulák, dřevo na oheň, zápalky

Výrobní postup:

Vyhlednutého sněhuláka očistíme od napadaných emisí. Rozděláme oheň,

Na tento postavíme sněhulákovu pokrývku hlavy / pro méně chápavé je to hrnec/. Sněhuláka pokrájíme na drobnější kostky, které do nádoby vložíme. Vyjmuté sněhulákovy knoflíky a zornice použijeme k vyvinutí většího plamene a žáru.

Do sněhuláka, mezitím změnivšího skupenství, vložíme na plát-ky pokrácený jeho vlastní nos a necháme přejít varem. Náročnější mohou přidat 1/2 kg hovězího žebra, popř. trochu zmrzlé zeleniny nakopané za nejbližší vesnicí. Ti nejvíce otrlí mohou přihodit i hrst soli a pepře. Gurmánům doporučujeme přidat nudle / pokud možno ne z vlastního čichového ústrojí./

Sněhuláka s ingrediencemi důkladně promícháme a vaříme na mírném ohni asi půl hodiny. Poté sněhulákovým koštětem dobře ometeme jídelní stůl a můžeme servírovat. Podáváme horké. Dobrou chuť vám všem přeji

/ BÉDA + JOZIN /

SONG NIC MOC ÚSPĚSNÉHO CHLAPA - DUO KOMÁŘI

Béda RÖHRICH je generačním druhem bratrů Ryvolů, Kapitána Kida a Žalmana. Je jim i druhem písničkářským, byť méně známým.

V r. 1965 získal boudu v osadě Komárů / založené 1938 /, která spolu s osadami Tuleňů, Medvěďů a Úslaváků tvoří S.T.O. Štáhlavice. V té době měl již Béda za sebou první písničky a tak r.1967 spoluzaložil údolní kapelu Old Sklerotic Boys. V ní hrál každý, kdo dorazil a tak údolím dodnes zní tři čtyři kytary, dvoje housle či mandoliny a k tomu basa a harmonika. Atmosféra osadního života v údolí Kornatického potoka je nejlépe zachycena v písních Ve znaku Medvěda, Kornatická řiviera, Zapal svíčku či Údolí v náladě. Do folkového šuplíčku by se dnes dala zařadit jedna z nejstarších jeho písní - Zůstan ž1959/. Nevyumělkovanou podobu lidovky má Vitecká hráz, která je vzpomínkou na prázdniny u babičky na Třeboňsku.

Novým impulsem pro Bédovu tvorbu se v r. 1983 stává setkání s tramskými řezbáři. Béda je totiž nejen muzikantem, ale i řezbářem, kronikářem a hlavně osadním tahounem. Jeho péčí v dalších letech uspořádaly S.T.O. Štáhlavice několik výstav věnovaných tramským řezbářům, výtvarníkům a kultuře indiánů plání. Zde také poprvé vystupuje se svým synem Míšou, mají úspěch a vzniká DUO KOMÁŘI. Míša Röhrich / nar. 1960/ je muzikant tělem i duší, rockovým kytaristou skupin Syrinx, Peter Mach a Dya s hlasem cvičeným v kostelních sborech.

V té době také vzniká píseň How do you do - vzpomínka na osvo- bození rodných Dobřan. Ke své padesátce si Béda složil Song nic moc úspěšného chlapa / který okamžitě slaví úspěchy /, pro osadu píše nádhernou Osadní koledu. Ke koncertu k jejímu 50. výročí vychází i sborníček Písničky osady Komárů s ilustracemi Mikiho Ryvoly.

Duo Komáři má za sebou mnoho sessionů s bratry Ryvoly, Žalmanem a Červánky. Bédovy písně jsou mnohdy jakoby šity pro duet a tak se stávají úspěšnými hity v repertoáru Dua Červánek. Vzpomínka na starou stezku se stává úvodní znělkou jejich koncertů i prvního alba. Letos pronikly Bédovy písničky i za hranicemi - slavily úspěch v Tramp klubu v Basileji. Bédovi se blíží šedesátka a tak snad uzrál čas k tomu, aby některé jeho písně dostaly křídla a rozlétly se k novým ohňům....

/ VOKOUN /

/ Kazety s písněmi Dua Komáři vydává AVIK Plzeň, Resslova 12
Plzeň 301 35 /

SLOW

HOW DO YOU DO

H&T: BÉDĚ

1. Už je to-mu řá-da let, to byl jsem je-ště kluk. Lí-le-vo-si Vy
 2. Až roz-kve-te vna-ji strán já pošlu poz-drav svůj přestu velkou vo-dou

svět od všech vá-leč-nejch muk, ži-vot byl zas po-hád-kou ve
 pláň tam do kra-je St. Louis, pry tam ži-je, kůhvi snad a

kte-rý ry-tír můj čer-nej ser-žant jmé-nem Joe byl z kra-je od St.
 hra-je dál svý slow je-deň dá-vej ka-ma-rád můj čer-nej ser-žant

Louis. How do you do my Joe, v u-šich dál mi zů-ten slow, sa-xo-fo-
 Joe.

tvůj nám hrál a ty tvá-řil se jak král. Smyl jsi prach z dlou-hejch cest

pře-šel strach moh' še-řik kvést, ty i já. zas šli jsme klid-ně spát.

— . Při-šel mráz spá-lil květ, zmē-til nás a zmē-nil svět, mlt tu moc je

vra-til bych to rád. How do you do my Joe kaž-dá slá-va má svůj

stin, vim, už tě víc my Joe ne-spa-trím D.C. al Coda So long

Dmi A7 Dmi Bb Dmi A7 Dmi
 A7 Dmi A7 D7 F A7
 Dmi Bb A7 Dmi A7 Dmi Bb
 D G A7 D7 D A7 D7
 D Hmi Emi A7 D
 D7 Emi A7 D Hmi Emi
 A7 D D7 G A7 D A7
 D7 Emi A7 D Coda D6

MYŠÁRNA

60.
VÝROČÍ

1931-1991

AHOJ

Ještě jednou se vracíme k dříve již recenzovanému výročí jedné z nejstarších osad v kraji, abychom ty později narozené alespoň ve stručnosti seznámili s její historií. Dejme tedy slovo pamětníkům a ponořme se spolu do jejich vzpomínek...

V roce 1928 parta kluku z ulice a školy začala čundrovat na Koteck, Dívčák, Rechle, Kladiny, Karlův Hrádek a ve Vrábči přespávala v cihelně či seníku u rybníčka. Byli to: Eda Brašna, Standa Pokorný, Franta Wolf, Karel Schinzel / Bubul/, Franta Neužil / Pazour/. Na svých toulkách se seznámili, v saloonu " U Šnába/ hospoda Snabergrů v Březi/", s kamarády z Vypitého šálku /Pepa Švehla, Pepa Zikmund a Ela Katt/, kteří je zavedli do údolí Rančického potoka, který byl již od r. 1926 v podvědomí budějckých trampů. Tam nejdříve tábořili u jeskyně, asi 50 m od pozdější osady "Pod Skálou". Ale již v r. 1931 začala tato silná parta stavět vlastní chatu. To se již parta rozrostla o Vencu Peygera, Valtra Hromádku, Karla Kmentů a Ádu Radu. Avšak ještě dříve než byla chata obydlena osadníky, zmocnila se jí invaze myšího národa. Proto chata dostala název MYŠÁRNA a osada přijala název MYŠÁCI.

V hubení šedých nepřátel vynikal Venca Peyger, byl totiž výborným vrhačem nožů a svou kudlou, kterou metal z horní palandy až ke kamnům, dovedl mnohou tu potvůrku připíchnout k podlaze. Od indiánů a kovbojů na druhém břehu řeky se Myšáci lišili i stalem oddívání. Chodili v zelených pumpkách a kostkovaných košilích, ale jinak byli stejní. Měli i svou kapelu - Brašna hrál na kytaru a Pazour strídavě na mandolinu, banjo a něco vzdáleně připomínající balalajku. V r. 1935 začala jezdit na osadu i pozdější Pazourova žena "Bělička". Jak se rodily děti, přibývali další osadníci. Omladina měla svou partu zvanou "Šlechta Jihu." Byl to pardál Danda Kment a další hoši, kteří okupovali chatu, kterou asi v r. 1959 Pazour se svou squaw uvolnili a začali opět stanovat. Myšárnu zdědil Franta zvaný Daur, který si dobře vedl a pokračoval v trampské tradici. Nyní, po jeho úmrtí, vlastní chatu již třetí generace, pod dohledem Frantovy ženy zvané "Vrána." Do dalších let jim přejeme, aby si vedli stejně dobře jako jejich předchůdci.

/ volně zpracováno ze vzpomínek Ríši Šerého
a Franty Neužila - Pazoura /

LISTOPADOVÉ OHLÉDNUTÍ

Nemám ráda listopad s jeho nevlídným a lezavým počasím, s jeho melancho-lickou symbolikou umírání a od lonska také proto, že sedmý den tohoto měsíce přivedl smrt ke křeslu Ríši Šerého, aby ho přepadla zákeřně, nenadále a nepřipraveně, aby ho zastihla o samotě v jeho suchovrbenském domku, aniž mu dala šanci se bránit.

Ríša byl svéráz a nejed-
noho člověka si popudil svou nesmlouvavou kritikou a maximalistickými postoji, ale i on byl hnán touhle vnitřní silou k precisismu a věčné nespokojenosti s dosaženým k dalším a dalším hledáním, zkoumáním, tvůrčímu neklidu a snaze vyjádřit nevyslovitelné.

Jeho život byl přepestré leporelo zážitků a událostí, v nichž nechyběla ani trpká vzpomínka na nacistické vězení, koncentráky, ani postih konsolidačního procesu šedesátých let.

Především byl ale Ríša tramp a velký milovník přírody i krásy a tohle vše se odráželo i ve všech dalších jeho činnostech společně s nezměrnou trpělivostí a důsledností. Svě trampské začátky v koloritu první republiky dokázal ve svém vyprávění přiblížit tak plasticky, že měl člověk dojem, jakoby je sám prožíval.

Byl obdařen skvělou pamětí, v níž měl spolehlivě uložena všechna fakta, data, jména, tváře, souvislosti a těžce nesl jakékoliv chybné nebo zkreslující údaje v každém směru. V něm přežívala osada QUERIDO, specifika trampování v době krize, první trampské kluby, kapely, turnaje na jihu Čech...

V šedesátých letech byl jedním z iniciátorů "Jižní stezky", a aktivně se podílel i na činnosti tehdejší ČTU. Svou aktivitu neztratil ani po sametové revoluci, kdy ve svých 76 letech se snažil podpořit reminiscencemi trampského regionálního tisku i obnovující se ČTU.

Měl pocit pro nevšední záběry, jeho fotografie byly pověstné svou neotřelostí a nápaditostí, vždy byl ochotný podělit se o to, co zná a dokáže, neustále spolupracující s mladými fotografy, filmaři, ochra-
náři, neustále v kontaktu s trampským děním. I přes svůj vysoký věk a potíže s nemocnou nohou a srdíčkem se objevoval na potleších, tramp-
ských akcích i sálových trampských produkcích.

Je tomu už rok, co se vydal sám na svou poslední pouť k onomu nebeskému táboráku, kolem nějž už seděla řada jeho kamarádů a vrstev-
níků, ale mně to připadá jako včera, když zazvonil u dveří bytu s nějakou novinkou nebo vyprávěním a hůlčičkou vytukával do mé paměti svá poselství.

/ Henka /

Foto: K. Skalický

U OHNĚ

Již jsem opět v lese. Dlouhá léta mě nohy nedonesly sem k tomuto ohništi. Až sem, na místo mých prvních vandrů. Ve vykotlaném stromu, jako vždy, nalézám suchý, jemný chrastí na rozdělání ohně. Když mi štiplavý kouř dráždí oční koutky, s uspokojením usednu k magickému kruhu ohně. Hledím do tváře hřejícího kamaráda a myšlenky se vplně potulují trampským životem.

Nad tím vším uvažuji a je mi tu dobře. Je to vlastně něco mezi indiánštinou, kovbojštinou a partyzánštinou dohromady. Indiáni mají pojmenovány dny v týdnu. Myslím, že pondělí říkají "Den práce" Velice výstižné. Když člověk přijede z vandru tak hned hurá do pracovního procesu. Nic moc. Já bych to nazval "Den šoku." Úterý by byl "Den beznaděje." Pondělí je pryč, šok z civilizace také pominul a jsi vržen do civilního života v plném vědomí. Celý dlouhý týden před tebou. Středa by mohla být "Den očekávání." Láme se týden, blíží se čundr. Čtvrtek "Den slezin" a pátek? To je "Den dlouhých nocí," nocí strávených opět mezi kamarády v posvátném kruhu kolem ohně. Sobota "Den velkých ohňů." Vlačky osad stoupají na vrcholky stožárů a my všichni, znovu a znovu, prožíváme pocity, které se dají jen velmi těžko popsat. Neděle je "Dnem návratů." Začíná šok a tak pořád dokola.

Roční období bych také mohl přizpůsobit. Březen a duben bych nazval "Obdobím vítání jara." Probouzí se příroda a první kvítky tě potěší svou něžností. Květen a červen je "Období nejhezčích vandrů," červenec a srpen - a to je bez diskuze - "Období velkých vandrů," září, říjen a listopad "Období slavnostních ohňů," a nakonec prosinec, leden a únor je podle mého "Období skalních trampů."

Oheň dohořel. Vynořil jsem se z myšlenek a kráčím pro dřevo. Náhle zastavím, zavrtím hlavou a pomyslím si: "Proč já, starej trouba, myslím na samý blbosti..." Jdu dál, ale nedá mi to. Pootočím hlavu a pohlédnu na slabě probleskující plamínky ohně a myslí mi prolétne vzpomínka. Vzpomínka na vás - kamarádi....

/ PLECH - Trampské sdružení Tábor /

VEČER V ÚDOLÍ

Večer už kašle za rohem
slunce se skutálelo horám do klína
s krvácejícím šrámem červánků.
Soumrak se plíží lesem
a mezi stromy
pokládá hubené stíny.
Zvolna umírají barvy
pod plochou dlaní tmy
která se rozlévá z hrotů
zachmuřených hor.
Poslední bojovník dne
odchází
s prvním zábleskem ohně

SOBOTNÍ VEČER

Do krmítka večera
pár tónů nadrobím
hvězdy pak pasou se
nad mojí hlavou
bolavou nocí
Oheň mne pohladí
teploučkou dlaní
o modrých vodách
o dívce v bílém
vypráví sen

/ Hanka H. - T.O. Zlatá
Kotva /

COUNTRY A TAKY TRUCKY

MOTTO: Co může být nesmyslnější než představa, že by lokomotivy mohly upřízďet dvakrát rychleji než poštovní dostavníky?
/ časopis QUATERLY REVIEW - r. 1825 /

O víkendu 13.-15. září zažil strahovský stadion nevídanou podívanou. Country kapela Schovanky oslavovala 20. let svého trvání vskutku netradičním stylem. Pográtovat a zahrát jim přijelo nejen spousta domácích, ale i pět zahraničních kapel. Tak zde tři dny zněla country, trampská i folková hudba. A k tomu podívaná, která k této hudbě neodmyslitelně patří. Sjeli se sem mistři volantů obřích nákladáků, tahačů, které křížem krážem brázdí americké dálnice a přepravují náklady z jednoho kontinentu na druhý. Přes 60 krasavců firem DAF, Renault, Scanie, MAN aj. ve svých vyleštěných karoseriích odráželo zvědavé tváře svých obdivovatelů, kteří si je mohli i ohmatat. Když se ale po prvním náporu zjistily poškrábané laky

a tu a tam něco ulomeného, bylo nutno dát trucky pěkně do ohrady. To moudrý náčelník Hekatapa - Losí hlava, z kmene Bílý Wampun, neoponechal nic náhodě a život jeho kmene probíhal už od počátku mimo dosah nenechavců. K vidění byly nejen tee-pee, ale celá indiánská kultura, vše vyrobené šikovnými rukami bílých indiánů. Scéna jak v upřízďené z westernového filmu... Takovou byly i akce Ponney expresu a jeho jezdců, kteří houfem projížděli stadionem sem a tam, aby se postarali o nějaké to povyražení. Tu přepadli banku nebo dostavník, rozhodili mezi zevlouny pár hrstí bankovek, aby vzápětí vyvolali rvačku v saloonu či zatýkali dlouho hledaného zločince. Vše se odehrávalo v kulisách "divokého západu", nechyběly ani nápisy vonící jeho kouzlem: Calamity Jane cave, Jesse James cafe, Gold Rush saloon... Nejzdatnější z návštěvníků měli možnost vyzkoušet hřbet umělého bika a zakusit tak pocity opravdového rodea. Ale ani ti nejšikovnější nevydrželi v sedle víc než pár vteřin, když počítač přitvrdil. Na celé ploše také platila zcela zvláštní měna, jíž jste měli možnost sčítat v kursu jedna ku jedné a tu pak utrácet v četných stáncích se svenýry a zbožím souvisejícím s tematikou festivalu /klobouky, trika, čepice, amer. výstroj/, byť za ceny těžce definovatelné.

Zkrátka jednalo se o tři dny zcela zaplněné zážitky. Škoda, že pořadatelé nedotáhli několik maličností až do konce. Např. podia pro vstupující kapely by bylo jisté možné orientovat směrem k tribunám a poskytnout tak šanci více posluchačům, než se jich vešlo na těch několik řad laviček. V písničkách ve stylu country a filmech o řidičích nákladních kamionů se to jen hemží dálkami, cestami a... prachem. Především toho posledního si účastníci a desetitisíce návštěvníků užili plně plíce. Počasí vyšlo nádherné a můžeme se už těšit na další ročníky. Pořadatelé se rozhodně nemusí obávat o návštěvnost. První ročník ukázal, že lidí, kteří mají rádi romantiku a tuto muziku, je u nás dost a dost.

"Jen neztrácej hlavu!" snažím se sám sobě, zimou ztichlým hlasem, vlejt trpělivost a vůli do zkřehlých prstů. "... dyt nejsi zas tak...!" domlouvám si. "... a teď ještě jednou a pomalu. Oheň je život. Však víš. Čet si to. A teď, teď máš možnost si to vyzkoušet." Ale vrásčité revmatické ruce se třesou. Jistotu v počínání ztratily už dávno. A chlad, procházející tělem, jim nedodává jakéhokoliv povzbuzení.

Ale vůle je. Zkousím to znovu a znovu. Zkřehlými prsty vyjmout kostřbatou zápalku, pevně, ale ne křečovitě ji stisknout a pak se jí trpělivě snažit obdarovat plamenem, třením o téměř již zničenou plochu, určenou ke vzniku jiskry, plamínku, ohně, života...

"Tááák," povznuzuji se. A kolem sílí vítr. Trochu se mi zdálo, že cítím už kouř. Dovedl jsem si ho živě představit, jak se z malinké jiskřičky, buhvíproč, stane najednou malej plamen. A jak dokáže bejt takovej plamen hroznej, jako tenkrát na jihu. Dostal jsem tam pěknou lekci.

"Pozor na oheň," řekl francouzsky a usmál se, jakoby chtěl říct, že je to stejně jedno, jestli tahle pustina zajde ohněm nebo hladem. Tak jsem si bez pocitů přečinů připravil večeri a po pěti dnech jsem se zase jednou nasýtil. Slunce páliło, ačkoli se již pomalu chystalo schovat před vlastním žárem do stínu vzdálených skalistých obrů. A mně se zdálo, že není na světě lepšího místa, než to, co jsem dneska objevil. Odsunul jsem se od ohně a narovnal si záda o teplou zem. Zaslechl jsem ještě pokojné bzučení much a klidné podupávání sedmiletého hnědáka a pak jsem byl vhozen do prostoru ničeho, kde se jen sní a lidé jej nazývají spánkem.

Probudil mě neklid savany. Měla být tma, ale to mihotavé světlo, které mě obklopovalo ze všech stran, bylo tak oslňující a nepřirozené, že i pro rozespaleho tuláka bylo jen dílem okamžiku rozpoznat oč jde.

"Hoří!" zařval jsem, ačkoliv tam nebyl nikdo, dokonce už ani muj hnědák. A zmateně, leč přeci jen trochu cílevědomě, jsem začal popadávat to, co se mi zdálo nejdůležitější a pak jsem se bezhlavě rozběhl nějakým, však jak vím dnes, správným směrem, abych se dostal z toho vařícího, ničícího a neustále se zmenšujícího kruhu...

Teď bych však to teplo bral. A zápalka ne a ne chytout, aby dala ten životadárnej plamínek, plamen, oheň, teplo. Nebo snad...

"Nó a hoří...!" skuhrám vítězně a přibližuji třesoucí se rukou plamínek k prvním suchým snítkách, které díky mému velkému soustředění a usilí začínají jiskřit, doutnat a konečně vysílat poselství tepla na své soudružky, které ochotně chytají a s neutuchajícím smíchem jasně červených barev předávají své poselství dál a dál.

V těle se mi rozlil klidný pocit štěstí. Začal jsem vnímat dým a teplo, které šel suchou pokožkou mých dlaní pokoušelo probouzet dál, až k samému srdci člověka, aby mu sdělilo, že ještě není konec, že ještě není ten pravý čas... a kolm už burácel vítr.

Najednou jsem zase ucítil na prsou tu starou bolest. Bolest, která mi nebyla neznámá. Takové to pálení... jde to až na jazyk... a najednou jsem si uvědomil, že mi už není zima, a že nebolí klouby, co poslední léta neustále bolely.

A zdálo se mi, že se vznáším nad starým mužem, který si na zápraží svého těžce vybudovaného domu sedí zahalen do vlněných dek a v jedné ze svých vrásčitých rukou drží dýmku. Hlavu měl položenou tak, jakoby právě usnul. Vzdaloval jsem se výš a výš, ale stačil jsem ještě zaslechnout poznámku kolemjdoucích výrostků:

"Viděl jdi toho dědka, jak si zapaloval fajfku? Makal, až z toho usnul! Hecheche..."

Nechalo mě to kupodivu klidným. Tak klidným, jak jsem snad v životě ještě nikdy předtím nebyl. A se zájmem jsem si prohlížel první kumulonimbus, který jsem právě míjel...

/ ANDY - Basilej - Švýcarsko
Zlatý Trapsavec 1991 /

S T A L O S E N A O S A D Á C H I J I N D E

28.9. pořádala T.O. Vinnetou v Kocbeři u Dvora Králové slavností táborák věnovaný svému již 30. výročí.....

Ve stejném termínu slavil své kulaté padesátiny šerif T.O. Yukon uprostřed haciend této budějovické osady...

3. 10. se za velké části vodáků i trampů zamykala Vltava před sněhovou pokrývkou. To však byl jen pouhý začátek již tradičního podzimního stekání na "Soumaráku" všech pardů kteří se zde již víc než dvě desítky let scházejí.....

Termín 3. 10. byl též dalším v celé řadě akcí pořádané T.O. Trapers

A do třetice onoho 3.10. proběhl další ročník Trapsavce s jehož výsledky jste již měli možnost se seznámit v tisku i tlači. Nám se podařilo získat vítězná díla, jež budeme postupně zveřejňovat....

Již třetí roční setkání trapských skupin a sborů proběhl dně 9.11. v pražské Lucerně. Pod názvem Trampové trampům zde vystupovali Šmidli Boys, Strejdivé, Efa + Efa, Padouši, Tarantule, -rosečníci, Lesní Škriatkovia, Honza Nedvěd, Cervánek, Zlatý Orel, Chudinkové i pardubická Stopa. Celý večer, sponzorovaný firmou "Vyhnis" vtípně konferovali Kapitán Kid a Tony Linhart. Pro koupěchtivé davy byly k dispozici stánky s různou trapskou "bižuterií", deskami i časopisy, které nabízel známý kamelot Čiča

23.11. jsme se na campu Suchá Olše u Trhových Svinů rozloučili s kamarádem Čarlím, který tragicky zahynul 26.10. u Melbourne v Austrálii. Ke smutečnímu ohni za Karla Patku pozvala pořádající T.O. Jižní Stopa i rodiče a setru zesnulého. Poslední poctu vzdali i kamarádi z osady Maranon, Zlatá lebka a další.....

V Davli proběhla začátkem září opravdová bitva severních i jižan-ských voju. Československá asociace americké občanské války zde pořádala rekonstrukci jedné bojové epizody z této doby. K vidění byly nejen uniformy a zbraně, precizně zhotovené, ale skutečně pravý drill a manévrovací schopnost obou "armád". Na chvíli jsme zapoměli, že nejsme na pravé Mississippí.....

BIZONÍ VÍTR

"THE BUFFALO WIND"

Máte zájem o nový časopis vydávaný Ligou lesní moudrosti? Jedná se o čtvrtletník v rozsahu 20 stran formátu A4. Cena jednoho výtisku je 14,50 Kčs + 0,50 poštovné. Roční předplatné 60,- Kčs. Co v něm najdete? Idea, teorie i praxe Woodcraftu, neznámá díla E. W. Setona, návody pro netradiční táboření / Indiáni, zálesáci, evropský pravěk/, experimentální archeologie, reportáže z činnosti Ligy, Hru kola - stálá příloha časopisu se zaměřením na préríjní indiány a mnohé a mnohé jiné. Máte-li zájem nejen o Jižana, pište si o Bizonní vítr na adresu: Liga lesní moudrosti, redakce Bizonního větru, P.O. Box 7, Praha 69, PSC 169 00

Kdo má zájem o Portýry z PORTY 91 ať pošle 8 korunových známek na adresu: ing. Petr Nánlík /Vokoun/, Plzeňská cesta 59, Plzeň 317 02

Kamarád Jatečák vydal trampskou publikaci "Ohlédnutí za historií trampingu," publikaci od historie k současnosti, které by měly zaujmout každého trampa. Dále pak "Osvobození Strakonice USA armádou." Obě dílka jsou v ceně 10,- Kčs + 3,- poštovné a jsou stále k dispozici na adrese: Jan Krejčí, Dubského 986, Strakonice 386 01

HOBBY TRAPPERS ? NEJLEVNĚJŠÍ "US" VÝSTROJ !!! A další doplňky...

KDE? Krásova 27, Praha 3 /vedle Viktorie Žižkov/ tel. 899 309
orient. ceny: blůza Woodland od 300,- kalhoty od 350,- čepice 100,-
Parker od 830,- boty od 200,- polní lahve od 100,- atd atd atd

Skvělosty tradiční trampské písně nazpívané ostravskou osadou Albatros na magnetofonové kazety lze za mírný obolus objednat na adrese: Recording Studio, p. Konstantinidis Apostolis, Petrovice u Karviné č. 568 PSC 735 72

První podzimní den zaplál na vrcholku Ostrý 11. výroční oheň
T.O. MŔTVÝCH SRN

PF 1992 PF 1992 PF 1992 PF 1992 PF 1992 PF 1992
V S E M V S E M V S E M V S E M V S E M